ԱՌԱԿ.

—

ԿԱՐԱՊ, ՁՈՒԿ ԵՒ ԽԵՉԱՓԱՌ.

Երբ ընկերաց մէջ միութիւն չըկայ
Ոչ երբէք նոցա գործն աջող կերթայ.
Գործ ալ մի կոչեր դու զայն աշխատանք,
Այլ անտանելի վիշտ ու չարչարանք։

Օր մը Կարապը, Ձուկն ու Խեչափառ, —
Չեմ գիտեր ուսկից ալ գըտան զիրար, —
Բեռնաբարձ սայլ մը տանիլ կուզէին.
Երեքը մէկէն լըծուեցան սայլին.
Երեքն ալ արիւն քըրտինք կըմըտնեն,
Սակայն չըշարժիր սայլը իւր տեղէն։
«Զարմանք, կըսէին նոքա մէկմէկու.
Չեմք գիտեր ինչու
Այս սայլը առաջ տանիլ չեմք կըրնար.
Ոչ բեռը ծանր է, ոչ ճամբան դըժար»։
Հապա չէս ըսեր.
Կարապը վեր կըքաշէր,
Խեչափառը ետ ետ,
Իսկ ձուկը դէպ ի գետ։

Ծուռը ո՞րն էր, կամ թէ ո՞ւմն էր իրաւունք,
Այն թողունք.
Բանն այս է որ
Մինչեւ ցայսօր
Սայլը հոն է բեռովը. —
Այնպէս կըսէ Կռիլովը։

ՔՈՒԼՈԳ.